

સલામી સવારની..

સુગંધ લાડુની લેવા સૂંઠ લાંબી રાખી છે અમે ! ભરાય નહીં એટલી મોટી ફાંદ રાખી છે અમે ! રાખ્યા છે દાંત, અલગ, ચાવવા - બતાવવાના, વિસર્જન વિનાની, કાચમી સ્થાપના રાખી છે અમે ! (રાજકીય ગણેશો)

સુપ્રભાતમ્
સુરેષ પ્રા. ભટ્ટ
079-23226251

હાર્દિકુ

કરે છે મદદ!
ખોટલી ને ખાવામાં - મોટા મૂષક...

છે ગતિશીલ,
ઉંદરના વાહને - બેઠો વિકાસ !

ચિંતન

દ્વપ્વાત્સર્વલોહાનાં નિમિતાભ્યુગ પક્ષિણામ્ ! ભયાલોભારય મૂર્ખાણાં સંગતં દર્શનાત્સત્તામ્ !!

સુભાષિત રત્ન ભાંડાગારના બીજા પ્રકરણ 'સામાન્ય નીતિ'નો આ શ્લોક છે : લોહું-તાંબુ-પિત્તળ વગેરે ધાતુઓમાં પીંગળી જવાનો ગુણ હોવાથી એકમેક સાથે ભળી શકે છે. તેની 'સંગત' ઉપયોગી થાય છે. પાલનું પ્રાણીઓ ગાય-ભેંસ-બકરાં અને પંખીઓમાં મેના-પોપટ વગેરે પણ માનવજાત સાથે સંગત કરવાથી એમને રક્ષણ મળે છે અને માણસને બધી રીતે ઉપયોગી થઈ શકે છે. ઘણીવાર મૂર્ખ-મંદબુદ્ધિને પણ લોભ-લાલચ દ્વારા ભોળવી-તાલીમ આપી તેનો યાંત્રિક કાર્યમાં ઉપયોગ કરી શકાય છે. તો ક્યારેક બૌદ્ધિકોને પણ સાર અને ગુણદોષ સમજાવી તેની બુદ્ધિ-શક્તિનો ઉપયોગ પણ થઈ શકે છે. પરંતુ સદ્ગુણી - સંત - વિદ્વાનોમાં તો દર્શન માત્રથી તેમનું ઉપયોગીપણું સિદ્ધ થઈ જાય છે.

- સુવિચાર**
- પ્રામાણિકતા વિરલ જણસ છે, આપણે પ્રામાણિક નથી એટલું કહેવા પૂરતા પણ આપણે પ્રામાણિક બની શકતા નથી - **હરીન્દ્ર દવે**
 - જે વિચાર ઠોસ કાર્યમાં પરિણમતો નથી તે ગર્ભપાત સમાન છે - **નહેરુ**
 - બાળક જેવા થશે તે સ્વર્ગના અધિકારી બનશે - **ઈસુ**
 - જિંદગી ક્યારેય ન છિપાય તેવી તરસ છે, કોઈ એ તરસ માટીના પ્યાલાથી તો કોઈ સોનાના પ્યાલાથી તૃપ્ત કરે છે - **કૃષ્ણકાંત ઉનડકર**
 - જે માણસ સાચા દિલથી બડબડાટ હસી શકે છે તેના હૃદયમાં બુરાઈ નથી હોતી - **માર્ક ટ્વેઈન**
 - હૃદયનાં પણ કારણો હોય છે, જેની સમજ બુદ્ધિને નથી - **પાર્કલ**
 - વિસ્મૃતિ એ જીવનનો વૈભવ છે - **સિતાંશુ યશસ્વંદ**
 - આજનું ઔષધ : ફાલસાના ઝાડની છાલનો લેપ કરવાથી શારીરિક પીડા મટે છે (**દીપક વી. આસરા**)

બોધકથા

શુદ્ધ-પવિત્રતાના બે પ્રકાર છે બાહ્ય અને આંતરિક - સ્નાન-સ્થાનનું પવિત્ર્ય જે પવિત્ર નદીઓના જળથી થાય છે તે બાહ્ય શુદ્ધિ અને મન-હૃદયના પવિત્ર વિચાર અને એવું આચરણ એ આંતરિક શુદ્ધિ. બે શિષ્યો ગુરુ આશ્રમથી ચાલતા પ્રયાગ જવા નિકળ્યા. અંધારી રાત અને ખૂબ વરસાદ હતો. સદાનંદ નામનો શિષ્ય થાક્યો હતો. તેણે રસ્તામાં એક પાકું મકાન જોયું. તપાસ કરી તો જાણ થઈ એ તો એક વેશ્યાનું મકાન છે. સદાનંદ વેશ્યાની રજા લઈ બહારની રવેશમાં રોકાઈ ગયો. ભાગ્યાનંદને યોગ્ય ન લાગ્યું તે પ્રયાગ પહોંચ્યો અને એક કૃષ્ણમંદિરમાં જન્માષ્ટમીના ભજન ચાલતાં હતાં ત્યાં રોકાઈ ગયો. પણ ભાગ્યાનંદના મનમાંથી વેશ્યાનું ઘર અને મિત્ર શિષ્ય ત્યાં કેવા ભોગ ભોગવતો હશે તેની કલ્પનામાં રાત પસાર કરી, ભજનમાં તો તેનું ચિત્ત પરોવાયું જ નહીં. સદાનંદ ત્યાં પરસ્પર્શમાં પડ્યો રહ્યો પણ મિત્ર ભાગ્યાનંદ પ્રયાગમાં સત્સંગમાં પવિત્ર સ્નાન કરતો હશે તેની કલ્પનામાં જ રાત પસાર કરી... સવારે બંને મળ્યા અને એકમેકને ભેટી પડ્યા. સદાનંદ તેના પવિત્ર વિચારને કારણે સત્સંગ ન કરી શક્યો એટલે રડ્યો. ભાગ્યાનંદ ભોગ ન ભોગવી શક્યો એટલે રડ્યો. આ છે તફાવત આંતરિક શુદ્ધિ અને બાહ્યશુદ્ધિનું...

‘નિવૃત્ત થયેલાં અમેરિકા વૃદ્ધોનું જ એક અદા્યદું ગામ વસેલું છે, તેના પાદરમાં સડક પર પાટિયું મારેલું છે : સાવચેતીથી હાંકો : દાદી-દાદીઓ રમે છે.’

નિવૃત્તિ એટલે જે કામ અર્થોપાર્જન માટે કરવામાં આવતું હોય તેના પર મુકવામાં આવતું પૂર્ણવિરામ. આમ જોવા જઈએ તો શાળાજીવન, કોલેજકાળ નોકરી, ધંધો કે વ્યવસાય માટેની સંઘર્ષ, ઘરની અને પરિવારની જવાબદારીઓ અને ત્યારબાદ છેક છેલ્લો પિરિયડ આવે નિવૃત્તિનો. સ્કૂલ, કોલેજ, નોકરી કે વ્યવસાયમાં ઘરે જવાનો સમય થાય એટલે તરત આપણો સામાન એક નાના બાળકની જેમ ઉત્સાહપૂર્વક સમેટવા લાગીએ છીએ. તો આ જ રીતે જ્યારે તમામ જવાબદારીઓથી મુક્ત બનીને નિવૃત્ત થઈ જઈને કાયમ ઘરે આરામથી રહેવું એ કેટલી આનંદની બાબત હોય! પણ શું બરેબર એ આનંદ અનુભવાય છે? એક પ્રકારની હતાશા કે ડર શા માટે અનુભવવા લાગીએ છીએ? હા, કોઈ આર્થિક સમસ્યા કે લાચારીને કારણે નિવૃત્તિ ન લઈ શકીએ તો એ અલગ બાબત છે. પણ સ્વેચ્છાએ આવકારેલી સમયસર મળેલી નિવૃત્તિ બાદ આયોજનપૂર્વક પળેપળેને કઈ રીતે માણવી એ શીખવાની જરૂર હોય છે.

આપણે હંમેશા લોકોને કહેતા સાંભળ્યા છે કે બાલ્યાવસ્થા અને નિવૃત્તિ પછીનો સમય એ બંને એકસમાન હોય છે. બાળકની જેમ જ સ્વભાવ ચિડચીડિયો થઈ જવો. જીદ કરવી, શરીરની કાળજી રાખવી એવી અનેક બાબતોમાં બાળક અને વડીલને કાળજીપૂર્વક સાચવવા પડે છે. પણ બાળક અને વડીલમાં એક મુખ્ય તફાવત છે સમજણનો. બાળક સાવ અબુધ છે

‘નિવૃત્ત થયેલાં અમેરિકા વૃદ્ધોનું જ એક અદા્યદું ગામ વસેલું છે, તેના પાદરમાં સડક પર પાટિયું મારેલું છે : સાવચેતીથી હાંકો : દાદી-દાદીઓ રમે છે.’

નિવૃત્તિ એટલે જે કામ અર્થોપાર્જન માટે કરવામાં આવતું હોય તેના પર મુકવામાં આવતું પૂર્ણવિરામ. આમ જોવા જઈએ તો શાળાજીવન, કોલેજકાળ નોકરી, ધંધો કે વ્યવસાય માટેની સંઘર્ષ, ઘરની અને પરિવારની જવાબદારીઓ અને ત્યારબાદ છેક છેલ્લો પિરિયડ આવે નિવૃત્તિનો. સ્કૂલ, કોલેજ, નોકરી કે વ્યવસાયમાં ઘરે જવાનો સમય થાય એટલે તરત આપણો સામાન એક નાના બાળકની જેમ ઉત્સાહપૂર્વક સમેટવા લાગીએ છીએ. તો આ જ રીતે જ્યારે તમામ જવાબદારીઓથી મુક્ત બનીને નિવૃત્ત થઈ જઈને કાયમ ઘરે આરામથી રહેવું એ કેટલી આનંદની બાબત હોય! પણ શું બરેબર એ આનંદ અનુભવાય છે? એક પ્રકારની હતાશા કે ડર શા માટે અનુભવવા લાગીએ છીએ? હા, કોઈ આર્થિક સમસ્યા કે લાચારીને કારણે નિવૃત્તિ ન લઈ શકીએ તો એ અલગ બાબત છે. પણ સ્વેચ્છાએ આવકારેલી સમયસર મળેલી નિવૃત્તિ બાદ આયોજનપૂર્વક પળેપળેને કઈ રીતે માણવી એ શીખવાની જરૂર હોય છે.

આપણે હંમેશા લોકોને કહેતા સાંભળ્યા છે કે બાલ્યાવસ્થા અને નિવૃત્તિ પછીનો સમય એ બંને એકસમાન હોય છે. બાળકની જેમ જ સ્વભાવ ચિડચીડિયો થઈ જવો. જીદ કરવી, શરીરની કાળજી રાખવી એવી અનેક બાબતોમાં બાળક અને વડીલને કાળજીપૂર્વક સાચવવા પડે છે. પણ બાળક અને વડીલમાં એક મુખ્ય તફાવત છે સમજણનો. બાળક સાવ અબુધ છે

બાલ્યાવસ્થા અને નિવૃત્તિ પછીનો સમય બંને એકસમાન હોય છે

જ્યારે વૃદ્ધ પરિપક્વ હોય છે. સમજણનો બજાનો તેમનામાં ઠાંસી-ઠાંસીને જીવન દરમિયાન ભરવામાં આવ્યો હોય છે. એટલે દરેક બાબત અંગે વધુ પડતો વિચાર કરવો એ વૃદ્ધ વ્યક્તિનો સ્વભાવ બની જતો હોય છે. બધું ભૂલીને ફરી એકવાર બાળક જેવા નિશ્ચિત અને નિર્દોષ બની જઈએ તો જ નિવૃત્ત થવાનો બરો આનંદ માણી શકાય. જિંદગીમાં આવનાર દરેક દિવસ એક નવા વિચાર, નવા જોશ અને નવા આનંદ સાથે અવતરે તે જ નિવૃત્ત જીવનની સાચી શરૂઆત. કવિવર ટાગોર લખે છે તેમ,

‘જરા ધારીને જો, તારા જ અંતરમાં તરુણ સૂર્ય સોનાના પદ્મની કળીની પેટે, માથું ઊંચું કરીને ઊગે છે, ધીમે ધીમે પ્રકાશની પાંદડી ચારે બાજુએ ફેલાવવાની તૈયારી કરે છે - તારા જ અંતરમાં.’

નાના બાળકની જેમ જ નવું નવું શીખીએ, નવા - નવા લોકોને મળીએ, રોજ અવનવી વૃત્તિઓથી સુખ્ય થઈ ગયેલી જિજ્ઞાસાને ફરી જાગૃત કરીએ. તોફાન, મસ્તી કે ગાંડપણ એ માત્ર બાળકો જ કરે એવું શા માટે? જ્યારે પોતાને દૈવ્ય કે દૈવ્યો જન્મદિન ઊજવીએ ત્યારે તે જ દિવસે જન્મ લેતા હોઈએ એટલો રોમાંચ પોતાનામાં જાગૃત થતો અનુભવીએ. જીવનના છેલ્લા દસ વર્ષમાં આપણે સંપૂર્ણપણે સભાન હોઈએ તો તેમાંથી એક જાણ પણ ઉદાસ કે નિરાશ થવામાં શા માટે બગાડવી? ઉંમર પ્રમાણે ઘણીવાર શારીરિક તકલીફો આવે તો ખેલદીલીપૂર્વક એનો પણ હસતાં હસતાં સ્વીકાર કરીએ, શ્રી વિનોદ ભટ્ટ લખે છે તેમ,

‘જયોતીન્દ્ર દવેએ એક વખત પૂછવામાં આવ્યું : તમારી ઉંમર કેટલી?’ ‘સિતોતરે વર્ષ...’ ને બોલ્યા. ‘ઉંમરના પ્રમાણમાં શરીર સારું કહેવાય, નહીં?’ પૂછનારે પુછ્યું. ‘ના, શરીરના પ્રમાણમાં ઉંમર સારી કહેવાય.’ તેમણે કહ્યું. ‘આવા શરીરે પણ આટલી ઉંમર સુધી પહોંચી શક્યો છું...’

લોકો આપણી સંભાળ રાખે કે ન રાખે, આપણે આપણી સારસંભાળ પોતે જાતે જ સંપૂર્ણ નિષ્ઠાપૂર્વક કરીએ. આજ સુધી જીવનમાં જે કંઈ સારાં-ખોટાં બનાવો બન્યા, સારા-નરસા અનુભવો થયા કે જે કોઈ લોકો આપણા સંબંધમાં આવ્યા તે તમામને જોવાનો એક નવો સકારાત્મક દૈનિકોણ વિકસાવીએ. ઘણા અનુભવોને કારણે અમુક પરિસ્થિતિ અને અમુક વ્યક્તિ પ્રત્યેની એક ઝંખિ આપણા માનસમાં છાપાઈ ગઈ હોય છે તેને ભૂલીને બધી પરિસ્થિતિ તેમ જ બધા લોકો મોટા ભાગે પરિવર્તનશીલ જ હોય છે તે સ્વીકારીને આ પ્રકારની ચોક્કસ મન:સ્થિતિમાંથી બહાર આવીને એક નવો સકારાત્મક દૈનિકોણ વિકસાવીએ. અને અંતે જિતેન્દ્ર વ્યાસની આ કવિતાને યાદ રાખીએ,

‘આંખ તો કશાય કામની નથી, એ મીચાય કે તરત જ એમાં ઊગેલાં મેઘધનુષ્યોને, હળવેકથી ઉપાડીને કોઈ આંખના આકાશમાં લહરાવજો. હીરનાં ચીરનોય મોહ ક્યાં હતો કે કફનનો હોય? મારાં અંગ ઉપર ઊગેલાં રોમાંચોને બાગની કોઈ ક્યારીમાં વાવજો. કોઈ ફૂલડાને આપજો. મારી ભવોભવની લેણદાર, તો પુરકન્યકા નીચી નજર ઢાળી, એણે આપેલાં કુન્દવલ સ્મિત, (મારે મન તો મોટી મૂડી) વિશે મહકતા મૌનથી પૃથ્થા કરે ત્યારે, તેને મારા ગીતો આપજો. મારી શ્રુતિમાં પડઘાતા ફૂલોના સૌરભ-ટુકાઓને તારલાના મધપૂડા સુધી પહોંચાડજો. મારું છેલ્લા શ્વાસે, ખીલું ખીલું થતી કો પશ્ચિમીની સુવાસ ભરું ને પોઠી જાઉં ત્યારે, ‘બે મિનિટનું મૌન’ પાળવાને બદલે હે અભિનવ કોકિલો, આશ્રમંજરીના આરવાદથી મ્હેકતા કંઠે તમે, ગાજો ગાજો ગાજો.’

- જિતેન્દ્ર વ્યાસ
- nehalgadhavi101@gmail.com

સંઘ-સાવરકરના કલહને છોડી સુરાજ્ય લાવીએ

દેશ પર સત્તા ગુમાવી બેઠી છે. રાજ્યોમાં પણ બહુમતી રાજ્યોમાં બિન-કાંગ્રેસી સરકારો જાવા મળે છે. એક બાજુ કાંગ્રેસીનેતા ડા.કેશવ બલિરામ હેડગેવાર સંસ્થાપિત રાષ્ટ્રીય સ્વયંસેવક સંઘ (આરએસએસ) પ્રત્યે નિષ્ઠા ધરાવતી ભારતીય જનતા પાર્ટીના વડા પ્રધાન બનેલા નરેન્દ્ર મોદી ‘કાંગ્રેસમુક્ત ભારત’ની ગર્જના કરે છે અને બીજી બાજુ કાંગ્રેસી નેતાઓને ભાજપ સાથે જોડીને પક્ષને ‘કાંગ્રેસયુક્ત ભાજપ’ બનાવી સત્તાપ્રાપ્તિ સુધીની સઘળી મજલ કાપવામાં રમમાણ છે.

લોકશાહી રાષ્ટ્ર ભારતની સંસદીય લોકશાહી પદ્ધતિમાં રાજકીય પક્ષોનું સત્તારૂઢ થવું અને વિપક્ષમાં બેસવું એ કોઈ નવી નવાઈની વાત નથી, પરંતુ સત્તાકાંઠી રાજકીય પક્ષો સાથે લોકશાહીને કલહ કરવા માટે યૂંટણીમાં દેશ કે રાજ્યના કલ્યાણ માટે કેવી કેવી યોજનાઓ અમલમાં લાવશે, ભ્રષ્ટાચાર કઈ રીતે નાબૂદ કરશે, ગુનાખોરી કઈ રીતે ડામશે, પ્રજાનું કલ્યાણ કઈ રીતે કરશે, એવી સઘળી બાબતોની ગંભીરતા દર્શાવવાને બદલે માત્ર હલકારા અને દેકારામાં જ રમમાણ રહે છે. પાંચ વર્ષ પછી પ્રજાના મત માગવા જવાનો વખત આવે ત્યારે કામનો હિસાબ આપવાને બદલે મનસ્વી રીતે, નાત-જાત અને કોમી જાડાણોના અશ્લીલ કહી શકાય એટલી હદના દેખાડા કરીને પ્રજાને પોતાના ભણી ખેંચવાના પ્રયાસ કરે છે.

યૂંટણીના દિવસોમાં પક્ષના ખર્ચે જ નહીં, પ્રત્યેક સરકારી સમારંભોમાં મર્યાદા છોડીને એ પ્રજાના પૈસે યોજાતા કાર્યક્રમોનો રાજકીય મંચ તરીકે ઉપયોગ કરીને બેફામ વાણીવિલાસ દર્શાવે છે. કમનસીબી એ વાતની છે કે તમામ રાજકીય પક્ષો બાહુબલિએ કે મસલ પાવરના જોરે પોતાની નૈયાને હંકારવાનું પસંદ કરે છે, એટલે પ્રજામાં એક પ્રકારનો ખોફ કે લાલચનો ભાવ જાવા મળે છે. પ્રજાના વાસ્તવિક કલ્યાણની યોજનાઓના રોડમેપ કે હિંસાબને બદલે જેને જે ફાવે તેવી ભાષામાં પ્રજાને પોતાના ભણી આકર્ષવાના ખેલ

બેલાય છે. નામ સંસદીય લોકશાહી છે, પરંતુ સંસદીય ભાષા વાપરીને પ્રજા સમક્ષ સત્ય ઉચ્ચારવાની મર્યાદાનું પાલન કરવાની વાત કાયમ તમામ પક્ષના નેતાઓ થકી લોપાય છે. કમનસીબી એ વાતની છે કે તમામ પક્ષોનાં નિવેદનો કે આક્ષેપબાજુ સમાન પ્રકારની હોય છે. એટલું જ નહીં, જુદાણાં ઓકવામાં ભાગ્યે જ કોઈ લાજશરમની અનુભૂતિ કરીને જુદાણું ચલાવનારાઓને પડકારવા જેવા સંજોગ પણ અહીં લોપ પામતા જાવા મળે છે.

છેલ્લા ઘણા મહિનાઓથી યૂંટણી સભાઓથી લઈને અદાલતી કાર્યવાહી લગી મહાત્મા ગાંધી હત્યા પ્રકરણને નામે જે પ્રકારનો કાદવઉછાળ ચાલી રહ્યો છે એ જાતાં પ્રજાને વર્તમાન અને ભવિષ્યનાં આયોજનો કે સુશાસનોની વાત કરવાને બદલે ઈતિહાસમાં જ ગોંધી રાખવાની જાણે કે કોશિશો થઈ રહી છે. મહારાષ્ટ્રના ભિવંડી નગરમાં જનસભાને સંબોધતાં કાંગ્રેસના ઉપાધ્યક્ષ રાહુલ ગાંધીએ મહાત્મા ગાંધીની હત્યા પાછળ રાષ્ટ્રીય સ્વયંસેવક સંઘનો હાથ હોવા સંબંધી વાત છોડીને છેક સુપ્રિમ કોર્ટ સુધી આ મામલાને આજે ય ગાજતો રાખ્યો છે.

સંઘ પરિવાર અને કાંગ્રેસ પરિવાર વચ્ચેની આ જુગલબંધી ઈતિહાસનો હિસ્સો છે. ઐતિહાસિક અભ્યાસકો માટે આ રસનો વિષય હોઈ શકે, પણ આ મુદ્દાને નામે સંઘ-ભાજપ વિરુદ્ધ કાંગ્રેસ-કોમ્યુનિસ્ટ રાજકારણ ખેલાવું રહે છે. વચ્ચે રાહુલ ગાંધીએ કહ્યું કે સંઘ નહીં, પણ સંઘના કેટલાક લોકોનું એ કાવતરું હતું. સામે પક્ષે એનો પ્રતિવાદ કરવામાં આવે છે. સરદાર પટેલના

પત્રોને અડધાપડધા ટાંકવામાં આવે છે. અદાલતોએ સંઘને નિર્દોષ જાહેર કર્યાની વાતને આગળ કરાય છે. વળી ક?યાંકથી સાવરકરવાળું હિંદુ મહાસભાનું જૂથ ગાંધીજીની હત્યા માટે જવાબદાર હોવાનું સરદાર પટેલના પત્રમાંથી ઉપસતું તથ્ય પ્રગટ થાય છે તો ઈતિહાસકાર ડા.શેષરાવ મોરે સાવરકરને નિર્દોષ જાહેર કરાવવા માટે તેમના સગાં-સંબંધી અદાલતે જાય એવો આગ્રહ રાખે છે. પાછા પાનગીમાં કહી પણ દે કે મુંબઈના સાવરકર સંસ્થાના સૂત્રધાર એવા સાવરકરના વંશજને એ કરવામાં રસ નથી લાગતો. ભાજપ હોય કે કાંગ્રેસ, તેના વરિષ્ઠ નેતા ભારતમાં સ્વરાજ પછી સાચા અર્થમાં સુરાજ્ય લાવવાનો રોડમેપ રજૂ કરવાને બદલે પ્રજાને આવા ઈતિહાસના સાચાં-ખોટાં તારણો રજૂ કરીને લડાવી મારે છે. લોકશાહી બધાને પોતાનો મત રજૂ કરવાનો અધિકાર જરૂર બને છે. પણ મત પાછળના સત્યો કે અર્થસત્યો રજૂ કરીને પ્રજામાં ઉરકેરાટ સર્જીને યૂંટણી જીતવાના પ્રયાસો કે પ્રજામાં ઉન્માદ પ્રસારવા માટેનું તો યોગ્ય નથી જ નથી. ગાંધીજીની હત્યા ૩૦ જાન્યુઆરી ૧૯૪૮ના રોજ થઈ હતી. એ પછી એમના હત્યાના નશુરામ ગોડસેને ફાંસીએ યડાવાયો હતો. નશુરામના ભાઈ ગોપાલ ગોડસેને પણ ઘણાં વર્ષની જેલ થઈ હતી. એમનો પરિવાર સંઘ અને હિંદુ મહાસભા સાથે જાડાયેલો હતો, પણ આજે ૬૮ વર્ષ પછી એ પોપડાં ઉપેડવાનાં રાજકારણ ખેલવાનો અર્થ શો? ઈતિહાસનાં તથ્યોનાં નીરક્ષીર કરવાનું કામ સંશોધકોને પૂરતી મોડેલાશ બક્ષીને કામ કરવા દઈ તેમના પર છોડવાની જરૂર પરી. ઈતિહાસને પોતાની અનુકૂળતા મુજબ પ્રજા સમક્ષ લાવી યૂંટણીસભાએ ગજવીને મતનો મોલ લણી લેવાના રાજનેતાઓના ઈરાદા સ્પષ્ટ હોય છે.ખરા અર્થમાં તો પ્રજાને મૂરખ બનાવી, ગેરમાર્ગે દોરી, દેશની સમસ્યાઓ ભણીથી એનું ધ્યાન અન્યત્ર હટાવી દેવાનો જ આ ખેલ છે.

